



## Arrest

**nr. 168 724 van 30 mei 2016**  
**in de zaak RvV X / IV**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in september 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 april 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 29 april 2016.

1.3. Op 9 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tirana (Albanië) en beschikt u over de Albanese nationaliteit. U was twee jaar oud toen uw ouders van elkaar zijn gescheiden. U en uw zus werden vervolgens opgevoed door uw oma en uw ooms langs vaderskant, Besnik Marku (O.V. 4.909.028) en Petrit Marku (O.V. 7.800.614). Uw oom Petrit Marku, die zijn naam veranderde naar Lionel Marku, vermoordde in 1999 Manil Lika. Sinds de moord zijn alle mannelijke verwanten van uw familie in een bloedwraak verwickeld met de familie Lika. Uw hertrouwde vader woont sinds de moord in het buitenland, maar u weet niet waar. Uw oom Besnik woont sinds 1999/2000 in België. Zijn asielaanvraag in België werd afgewezen. Uw oom Petrit werd gearresteerd in 2003 en in Albanië veroordeeld voor deze moord. U bezocht hem wekelijks in de gevangenis samen met uw oma. U hebt het basisonderwijs afgerond en u hebt nadien nooit gewerkt in Albanië uit vrees om slachtoffer te worden van de bloedwraak met de familie Lika. Uw bewegingsvrijheid was beperkt tot uw eigen buurt. U reisde sinds 2010 regelmatig op en af naar België om problemen in Albanië te vermijden. U verbleef in België bij uw oom Besnik. U bleef telkens twee à drie maanden en keerde vervolgens terug naar Albanië. Uw oom kwam vrij in 2010. Hij verbleef vervolgens vaak in het buitenland om problemen te vermijden. Hij handelde in wagens en reisde hiervoor naar België en Italië. Hij stuurde ouderen naar de familie Lika om een verzoening te bemiddelen maar de familie Lika wilde zich niet verzoenen. Van zijn vrijlating in 2010 tot een bomaanslag op 8 september 2013 kende uw oom geen problemen die verband houden met de bloedwraak. Op 8 september 2013 werd een bom onder zijn auto geplaatst. Als gevolg hiervan verloor uw oom een been. Zijn vriendin en twee neven, zonen van tantes langs vaderskant, die eveneens in de auto zaten, bleven ongedeerd. De politie startte een onderzoek maar de daders werden nooit gevonden. Uw familie is er weliswaar van overtuigd dat de familie Lika achter de aanslag zit omdat zij nooit een verzoening hebben gewild. U was op het moment van de bomaanslag in België en u keerde meteen terug naar Albanië. Vervolgens bent u op 10 september 2013 samen met uw gewonde oom naar België gereisd. Uw oom werd verder behandeld in een Belgisch ziekenhuis. Uw oom vroeg op zijn naam, Lionel Marku, asiel aan in België op 3 december 2013. Ook zijn asielaanvraag werd geweigerd. U diende toen geen asielaanvraag in. U keerde niet meer naar Albanië terug. U werd op 9 april 2016 aangehouden door de Belgische autoriteiten omdat u zich illegaal op Belgisch grondgebied bevond en u werd naar een gesloten centrum voor illegalen gebracht. Op 12 april 2016 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. Bij een terugkeer naar Albanië vreest u de familie Lika. U vreest het slachtoffer te worden van bloedwraak. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw origineel Albanees paspoort afgegeven op 14 april 2009 (10 jaar geldig), een geboorteakte d.d. 13 april 2016, een kopie van een attest van de nationale verzoeningscommissie d.d. 13 april 2016 waaruit blijkt dat sinds uw oom Petrit Marku Manil Lika heeft vermoord er nog steeds geen verzoening werd bereikt voor de bloedwraak, een kopie van de eerste pagina van de echtscheidingsakte van uw ouders d.d. 28 juli 1992, een kopie van een attest d.d. 13 april 2016 van de administratie van Mirditë (Albanië) dat stelt dat u een kind bent van gescheiden ouders, verschillende linken van youtube filmpjes ter staving van de bomaanslag op uw oom, een kopie van een attest van de gemeente d.d. 12 december 2013 ter staving van de naamsverandering van uw oom, een kopie van het vonnis d.d. 27 september 2006 in verband met de moord op Manil Lika, een kopie van twee documenten beide gedateerd op 27 december 2010 in verband met de vrijlating van uw oom uit de gevangenis.

#### **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw oom Lionel Marku (O.V. 7.800.614) werden aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag d.d. 3 december 2013. Uw oom haalde aan de familie Lika te vrezen omwille van bloedwraak. De bloedwraak ontstond sinds Manil Lika werd vermoord in 1999. Bij een terugkeer naar Albanië vreest u, net zoals uw oom Lionel, om als mannelijk lid van de familie Marku slachtoffer te worden van de bloedwraak tegen de familie Lika (CGVS, p. 12-16).

Inzake de asielaanvraag van uw oom Lionel Marku, nam het Commissariaat-generaal op 11 september 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de beweerde problemen/vrees ingeroepen door uw oom. Le Conseil du Contentieux des Etrangers bevestigde op 19 januari 2016 de beslissing van het Commissariaat-generaal en concludeerde dat de beweerde vrees voor/problemen met de familie Lika geenszins geloofwaardig is en dat de Albanese autoriteiten daarnaast ook verschillende initiatieven hebben genomen en hun wil hebben getoond om de daders van de bomaanslag op 8 september 2013 te identificeren, vinden en vervolgen. Hieruit bleek dat er niet kan worden geconcludeerd dat de Albanese autoriteiten geen bescherming of hulp zouden kunnen

bieden. Gelet op het feit dat u zich op dezelfde problemen/gebeurtenissen beroept als uw oom Lionel Marku kan bijgevolg aan de door u aangehaalde problemen met/vrees voor de familie Lika evenmin geloof gehecht worden. Ook voor wat betreft de ontploffing van de wagen van uw oom kan dezelfde conclusie herhaald worden als de conclusie getrokken bij de asielaanvraag van uw oom: uit niets blijkt enige onwil van de Albanese autoriteiten voor het bieden van bescherming (CGVS, p.15).

Bovenstaande bevinding met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van uw ingeroepen problemen/vrees wordt bovendien bevestigd door enkele bijkomende vaststellingen uit uw opeenvolgende verklaringen. Zo blijkt geenszins uit uw verklaringen dat uw bewegingsvrijheid beperkt was. U reisde immers in de periode van 2010 tot 2013 verschillende keren heen en weer van Albanië naar België (CGVS, p. 6 en p. 11-13). Daarenboven dient te worden benadrukt dat u slechts na uw arrestatie en opsluiting in een gesloten centrum in België asiel hebt aangevraagd. U hebt nooit eerder asiel aangevraagd, noch wanneer u naar België reisde en bij uw oom Besnik verbleef, noch na de bomaanslag toen u samen met uw oom Lionel naar België kwam en uw oom asiel aanvraag in december 2013. U had allerm minst een rechtvaardigende uitleg voor uw laattijdige asielaanvraag. Op de vraag waarom u niet voor de bomaanslag al asiel aanvraag in België omdat u volgens uw verklaringen reeds in bloedwraak verwickeld was, had u geen uitleg en kwam u niet verder dan te stellen dat u nu voelt dat u echt gevaar loopt (CGVS, p. 21). U kon evenmin enig antwoord geven op de vraag waarom u niet samen met uw oom asiel hebt aangevraagd. Dat u al in België was en bijgevolg geen asiel hebt aangevraagd kan geenszins overtuigen (CGVS, p. 20). Het feit dat u ondanks veelvuldige mogelijkheden om asiel aan te vragen in België geen asielaanvraag hebt ingediend, kan bijgevolg geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling bevestigt nogmaals het feit dat uw vrees geenszins geloofwaardig wordt bevonden.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, uw nationaliteit, de echtscheiding van uw ouders, de naamsverandering van uw oom, zijn veroordeling en vrijlating staan immers niet ter discussie. De filmpjes op youtube waarvan u enkele URL linken hebt neergelegd, staven louter en alleen het incident waarvan uw oom slachtoffer werd. Dit incident op zich wordt door het Commissariaatgeneraal niet in twijfel getrokken, maar het loutere feit dat dit incident heeft plaatsgevonden doet geenszins afbreuk aan de conclusie dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerdte vrees van u en uw oom Lionel. Het attest van de verzoeningscommissie kan tot slot evenmin bovenstaande bevindingen wijzigen. Documenten zijn immers slechts bewijskrachtig indien ze daadwerkelijk kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, quod non in casu. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat ook uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen, gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsverplichting (artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), en de zorgvuldigheidsverplichting *juncto* de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), stelt verzoeker dat de bestreden beslissing in de eerste plaats verwijst naar de beslissing met betrekking tot de asielaanvraag van zijn oom L.M. en hieruit afleidt dat de Albanese autoriteiten een adequate en efficiënte bescherming zouden kunnen bieden aan personen betrokken in een actieve vendetta. Deze conclusie berust volgens verzoeker op een gebrekkige c.q. selectieve lezing van het eigen administratief dossier, waaruit immers de volgende vaststellingen kunnen worden weerhouden: (1) het loutere bestaan van penale wetgeving biedt geen garantie op effectieve vervolging en bestraffing (cfr. het uitermate beperkt aantal veroordelingen) en (2) het bestaan van gespecialiseerde afdelingen binnen de politiezones biedt evenmin enige garantie op effectieve vervolging, bestraffing en receptie daar de politiediensten, de procureur en de rechtbanken in grote mate aangetast blijven door corruptie en vele maatregelen enkel geïnspireerd zijn door de ambitie om toe te treden tot de Europese Unie doch dode letter blijven in de praktijk. Verzoeker laakt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt wat het actuele vervolgingsbeleid is en of er een verbetering is in de opsporing en berechting van misdrijven. De informatie dienaangaande uit het administratief dossier is

naar mening van verzoeker allesbehalve actueel. Wel blijken uit de Subject Related Briefing "*Albanië. Beschermingsmogelijkheden*" nog steeds volgende pijnpunten: (1) de zwakke prestaties van de politie (onprofessioneel gedrag, corruptie,...), (2) beperkte middelen van rechtbanken welke een onafhankelijke en efficiënte werking verhinderen en (3) het gegeven dat de hervorming zich enkel in een beginstadium bevindt. Verzoeker betoogt dat uit het voorgaande kan worden afgeleid dat het aannemelijk is dat de Albanese autoriteiten geen afdoende bescherming kunnen bieden. Ook in een door het Commissariaat-generaal gehanteerde nota "*Albanië. Overheidsmaatregelen in de strijd tegen bloedwraak*" wordt andermaal bevestigd dat de Albanese autoriteiten geen doeltreffende beschermingsmogelijkheden kunnen bieden, aldus verzoeker, die te dezen nog verwijst naar de analyse van de EU-delegatie in Albanië, waaruit hij een passage citeert. Verzoeker besluit dat de Albanese autoriteiten geen afdoende bescherming kunnen bieden in zijn concrete situatie en betoogt dat het daarbij irrelevant is of deze bescherming (welke niet op doeltreffende wijze kan worden georganiseerd) als een middelenverbintenis dan wel als een resultaatsverbintenis dient beschouwd te worden. Hij voegt hier nog aan toe dat de bescherming door de Albanese autoriteiten overigens pas kan worden geboden wanneer hij het slachtoffer is geworden van een aanslag. Zulke bescherming (*post factum*) kan bezwaarlijk als effectief worden beschouwd aangezien zij niet van die aard is een adequate bescherming te bieden, aldus nog verzoeker, die nogmaals samenvat dat uit de bestreden beslissing niet, minstens niet afdoende blijkt dat er op heden een performant en efficiënt wettelijk en uitvoerend kader bestaat dat hem een adequate, effectieve en duurzame bescherming kan bieden tegen represailles van de familie L..

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsverplichting (artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), en de zorgvuldigheidsverplichting *juncto* de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij tijdens zijn gehoor in alle oprechtheid heeft aangegeven enkele keren te zijn teruggekeerd naar Albanië. Essentieel hierbij is evenwel dat hij heeft verklaard dat hij regelmatig naar België afreisde om te vermijden dat hij het slachtoffer zou worden van de familie L.. De motivering van de commissaris-generaal kan aldus niet worden weerhouden waar in zijn hoofde nogal eenzijdig een bewegingsvrijheid wordt afgeleid uit zijn reizen tussen Albanië en België, veeleer dan een vrees voor represailles van de familie L.. Ook het tijdstip van de asielaanvraag kan naar mening van verzoeker niet worden weerhouden als een dienstige vaststelling voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Dat hij voorheen geen asielaanvraag indiende is immers eenvoudig te verklaren door het gegeven dat hij zich voorheen reeds afdoende beschermd voelde door zijn fysieke verwijdering uit Albanië en hij aldus niet de acute noodzaak voelde om een asielaanvraag in te dienen. De fysieke verwijdering uit Albanië, weg van de familie L., was voor hem voldoende geruststellend en de commissaris-generaal weerhoudt deze verklaring ten onrechte niet als afdoende vergoelijking, aldus verzoeker.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door zijn oom L.M. werden aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, met name een vrees om het slachtoffer te worden van een bloedwraak, doch zowel het Commissariaat-generaal als de Raad in het kader van diens asielaanvraag oordeelde dat de beweerde vrees voor/problemen met de familie L. geenszins geloofwaardig is/zijn en dat de Albanese autoriteiten daarnaast ook verschillende initiatieven hebben genomen en hun wil hebben getoond om de daders van de bomaanslag van 8 september 2013 te identificeren, vinden en vervolgen zodat niet kan worden geconcludeerd dat de Albanese autoriteiten geen bescherming of hulp zouden kunnen bieden, (ii) het ongeloofwaardig karakter van zijn ingeroepen problemen/vrees wordt bevestigd door de vaststellingen dat (1) uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat zijn bewegingsvrijheid beperkt was daar hij immers in de periode van 2010 tot 2013 verschillende keren heen en weer van Albanië naar België reisde en (2) hij nooit eerder asiel heeft aangevraagd, noch wanneer hij naar België reisde en bij zijn oom B. verbleef, noch na de bomaanslag toen hij samen met zijn oom L. naar België kwam en zijn oom asiel aanvraagde in december 2013 en hij allermist een rechtvaardigende uitleg heeft voor zijn laattijdige asielaanvraag en (iii) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen daar (1) zijn identiteit, zijn nationaliteit, de echtscheiding van zijn ouders, de naamsverandering van zijn oom, zijn veroordeling en vrijlating niet ter discussie staan, (2) de filmpjes op youtube louter en alleen het incident staven waarvan zijn oom slachtoffer werd en welk op zich niet in twijfel wordt getrokken, maar het loutere feit dat dit incident heeft plaatsgevonden geenszins afbreuk doet aan de conclusie dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees van hem en zijn oom L. en (3) het attest van de verzoeningscommissie slechts bewijskrachtig is indien het kadert in een geloofwaardig asielrelaas, *quod non in casu*, en uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal bovendien blijkt dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk in Albanië gekocht kunnen worden.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 mei 2016 (CG nr. 1613927), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij zijn asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door zijn oom L.M. werden aangehaald in het kader van diens asielaanvraag, met name een vrees om het slachtoffer te worden van een bloedwraak.

De asielaanvraag van verzoekers oom L.M. werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 160 358 van 19 januari 2016. De Raad besloot in dit arrest tot de ongeloofwaardigheid van het naar voren gebrachte asielrelaas. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat het gedrag van verzoekers oom na zijn vrijlating (het wekelijks verlaten van zijn woning, wandelingen nabij de stad, verplaatsingen naar het strand, twee reizen naar België zonder een asielaanvraag in te dienen), alsook de afwezigheid van concrete problemen met de familie L. vanaf zijn vrijlating in december 2010 tot de bomaanslag op 8 september 2013 niet toelaten geloof te hechten aan de bedreigingen vanwege de familie L. ten aanzien van hem. De Raad stelde hierbij tevens vast dat het toeschrijven van de aanslag van 8 september 2013 aan de familie L. niet gesteund is op enig concreet en tastbaar element doch loutere speculaties betreffen. Tevens werd opgemerkt dat de Albanese autoriteiten verschillende initiatieven hebben genomen en hun wil hebben getoond om de daders van de bomaanslag van 8 september 2013 te identificeren, op te sporen en te vervolgen zodat niet kan worden geconcludeerd dat de Albanese autoriteiten geen bescherming of hulp zouden kunnen bieden. De overwegingen in dit arrest genieten gezag van gewijsde.

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging door de familie L. in het kader van een bloedwraak. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing wordt het ongeloofwaardig karakter van de door hem ingeroepen problemen met/vrees voor de familie L. overigens andermaal bevestigd door de vaststelling dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat zijn bewegingsvrijheid beperkt was daar hij immers in de periode van 2010 tot 2013 verschillende keren heen en weer van Albanië naar België reisde. De uitleg in het verzoekschrift dat hij regelmatig naar België afreisde om te vermijden dat hij het slachtoffer zou worden van de familie L. kan te dezen niet overtuigen daar dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker ook meermaals terugkeerde naar Albanië, de plaats waar naar eigen zeggen zijn leven in gevaar zou zijn, hetgeen manifest afbreuk doet aan de door hem voorgehouden vrees voor de familie L.. Voorts benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij in de periode van 2010 tot 2013 meermaals naar België reisde doch hij nooit eerder asiel heeft aangevraagd, noch wanneer hij naar België reisde en bij zijn oom B. verbleef, noch na de bomaanslag toen hij samen met zijn oom L. naar België kwam en zijn oom asiel aanvraagde in december 2013. Dit toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk

achte, wat aldus de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees andermaal relativeert. Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat verzoeker pas een asielaanvraag indiende nadat hij door de politie werd opgepakt wegens overtreding van de vreemdelingenwet, waarbij hij werd overgebracht naar het gesloten Centrum voor Illegalen te Steenokkerzeel. Verzoekers handelswijze – het ogenblik waarop en de omstandigheden waarin hij zijn asielaanvraag indiende – valt naar het oordeel van de Raad niet te rijmen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker voorheen geen asielaanvraag indiende omdat hij zich reeds afdoende beschermd voelde door zijn fysieke verwijdering uit Albanië, weg van de familie L., en hij aldus niet de acute noodzaak voelde om een asielaanvraag in te dienen kan de Raad bezwaarlijk overtuigen en kan allerm minst vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om internationale bescherming in te roepen. Een “voorlopig” gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. De kans om gerepatrieerd te worden is immers steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en kan bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Daar aldus geenszins aannemelijk werd gemaakt dat verzoekers familie verwickeld is in een actieve vendetta, is de argumentatie in het verzoekschrift waar verzoeker betoogt dat de Albanese autoriteiten geen afdoende doeltreffende bescherming kunnen/willen bieden aan families die betrokken zijn in een bloedvete *in casu* niet dienstig. Wat betreft de ontploffing van de wagen van verzoekers oom kan, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, dezelfde conclusie herhaald worden als de conclusie getrokken bij de asielaanvraag van zijn oom, namelijk dat uit niets enige onwil van de Albanese autoriteiten blijkt voor het bieden van bescherming. De Raad verwijst in dit verband naar artikel 48/5, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

2.5. Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de

vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS